

ת"פ 65357/01/23 - מדינת ישראל נגד חליל אבו צהבאן (עצור/אסיר) בפיקוח)

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 65357-01-23 מדינת ישראל נ' אבו צהבאן(עצור/אסיר בפיקוח)
תיק חיצוני: 33999/2023

בפני **כבוד השופט יריב בן דוד**
מאשימה **מדינת ישראל**
נגד **חליל אבו צהבאן (עצור/אסיר בפיקוח)**
נאשם: **חליל אבו צהבאן (עצור/אסיר בפיקוח)**
מעמד: **כינוי צד ג'**

החלטה

בפני טענה מקדמית בדבר פסול/פגם בכתב האישום.

נטען כי באישום השלישי לא מצוינת שעת ביצוע עבירה הגם שזאת נמסרה על ידי עדי התביעה, ומשכך יקשה הדבר על ההגנה לבסס טענת אליבי.

המאשימה טענה בתגובה כי מפאת אי הבהירות אשר לשעת ביצוע העבירה בשים לב לגרסת עדיה, הסתפקה בציון נסיבות ותאריך ביצוע העבירה בלבד, וכן כי הדבר לא יפגע בביסוס טענת האליבי של ההגנה.

לאחר ששקלתי את המבוקש, סבורני כי אופן ניסוח מועד ביצוע העבירה באישום השלישי אינו מבסס טענה מקדמית מסוג פסול/פגם בכתב האישום.

סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 מורה כדלקמן:

"כתב אישום יכיל -

(4) תיאור העובדות המהוות עבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם;"

עוד בענין זה ר' הנחיית פרקליט המדינה מס' 3.1 - הכנה וניסוח כתב אישום, בסעיף 18(1):

"ככל שהדבר מתאפשר ורלוונטי, יכלול כתב האישום גם את הפרטים הבאים:

מועד מדויק ככל הניתן של ביצוע העבירה ומשך הזמן שבו בוצעה. כך לדוגמה: "בתקופה שבין _____ לבין _____ ביצע הנאשם _____". פירוט עובדה זאת נדרש, בין היתר, על מנת למקם את העבירה על ציר הזמן ולאפשר לנאשם במקרה הרלוונטי לטעון ולבסס טענת אליבי, טענת התיישנות ועוד. במקרה שבו מועד ביצוע העבירה אינו ידוע במדויק למאשימה, יצוין טווח הזמן הידוע שבו בוצעה העבירה. כך לדוגמה: "בין החודשים/שנים _____", ולחלופין, "במחצית הראשונה של שנת _____" וכדומה".

במקרה דנן ציינה המאשימה את יום ביצוע העבירה ואת מיקומה ואת ונסיבותיה.

נטען על ידי המאשימה כי ציון מועד ביצוע העבירה נעשה באופן מושכל ולאחר שקילה ראייתית הכרוכה בעדויות הקיימות בתיק.

סבורני כי פועלה של המאשימה במקרה זה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק והנחיית פרקליט המדינה שהובאו לעיל. הובהר על ידי המאשימה כי כך בחרה לנסח את כתב האישום נוכח אי בהירות הקיימת לשיטתה בדבר השעה המדויקת בו בוצעה העבירה. קרי, המאשימה ציינה את מועד ביצוע העבירה הידוע לה אותו ניתן היה לחלץ מחומר הראיות באופן המאפשר בירור והוכחה.

במצב דברים בו מצוינים באישום פרטים רבים אשר ליום ביצוע עבירה, מיקומה, פרטיה והקשרה אינני סבור כי עסקינן במצב בו לא יוכל הנאשם לבסס טענות הגנה באופן ראוי. לא מדובר באישום ערטילאי חסר הקשר מיקום ומועד, כי אם באישום המכיל פרטים רבים.

ודוק, במקרים רבים, מנוסחים כתבי אישום באופן מעורפל וכללי הרבה יותר לעומת הנוסח דנן הנוקט ביום ביצוע עבירה, ובתי המשפט דחו טענות מהסוג המתבקש עתה נוכח הוראות החסד"פ ובחירתה המושכלת של המאשימה לנסח את כתב האישום על מיטב שיקול דעתה בשים לב לחומר הראיתי הקיים.

כך למשל ר' ע"פ 3273/93 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), שם הורשע המערער בעבירות שבוצעו במשך שנים ללא ציון מועדי ביצוע: "טענה אחרת של המערער, טענה אותה טען גם בערכאה הראשונה וזו דחתה אותה, היתה שכתב האישום אינו מפורט דיו, דבר שהקשה עליו להתגונן בפני האשמות שיוחסו לו. לא מצאנו ממש בטענה בנסיבות המקרה. המעשים אשר יוחסו למערער בכתב האישום השתרעו על פני תקופה ארוכה, ללא שניתן היה לייחס מעשה מסוים למועד מסוים מדויק. בנסיבות אלה, תאור המעשים המיוחסים לו, תוך ציון התקופה בהם בוצעו המעשים, עונה על דרישת סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982. מה גם שברור היה למערער היטב מה המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הוא ידע להתגונן בפניהם, ובנסיבות המקרה ברור שלא נגרם לו כל עיוות דין".

אשר על כן מורה על דחיית הטענה המקדמית מסוג פגם/פסול בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"ג, 30 יולי 2023, בהעדר הצדדים.